

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Асоціація університетів України
Одеська обласна державна адміністрація
Одеська міська рада
Одеський обласний інститут удосконалення вчителів
Освітньо-культурний центр «Інститут Конфуція»**

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО**

МАТЕРІАЛИ

ІІІ МІЖНАРОДНОГО КОНГРЕСУ

**«ГЛОБАЛЬНІ ВИКЛИКИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ
В УНІВЕРСИТЕТСЬКОМУ ПРОСТОРІ»**

18-21 травня 2017 року

Місце проведення:

**Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського
(м. Одеса, вул. Старопортофранківська, 26)**

**Одеса
2017**

a critical mass are required. The new academic generation should be trained to become creative, critical and autonomous intellectual risk takers, pushing the boundaries of frontier research.

2. Attractive institutional environment

Doctoral candidates should find good working conditions to empower them to become independent researchers taking responsibility at an early stage for the scope, direction and progress of their project. These should include career development opportunities, in line with the European Charter for Researchers and the Code of Conduct for the Recruitment of Researchers.

3. Quality assurance

The goal of quality assurance in doctoral education should be to enhance the quality of the research environment as well as promoting transparent and accountable procedures for topics such as admission, supervision, awarding the doctorate degree and career development.

4. Interdisciplinary research options

Doctoral training must be embedded in an open research environment and culture to ensure that any appropriate opportunities for cross-fertilization between disciplines can foster the necessary breadth and interdisciplinary approach.

5. Transferable skills training

The professional development training develops a range of skills that help PhD candidates to be more effective in their research but also to work on a broader range of skills that will be useful in their future lives and careers. These skills are often known as transferable skills.

«Transferable skills are skills learned in one context (for example research) that are useful in another (for example future employment whether that is in research, business etc). They enable subject- and research-related skills to be applied and developed effectively. Transferable skills may be acquired through training or through work experience» [4].

6. Exposure to industry and other relevant employment sectors

The term «industry» is used in the widest sense, including all fields of future workplaces and public engagement, from industry to business, government, charities and cultural institutions. This can include placements during research training; shared funding; involvement of non-academics from relevant industry in informing/delivering teaching and supervision; promoting financial contribution of the relevant industry to doctoral programmes; fostering alumni networks that can support the candidate.

7. International networking

Doctoral training should provide opportunities for international networking, i.e. through collaborative research, co-tutelle, dual and joint degrees. Mobility should be encouraged, be it through conferences, short research visits and secondments or longer stays abroad [1].

In the 2012 paper on ERA, the EU invites research stakeholder organizations, including universities, to provide structured doctoral training based on the Principles for Innovative Doctoral Training (EC, 2011) and invites Member States to support the setting up and running of structured innovative doctoral training programs applying the Principles for Innovative Doctoral Training.

References

1. Bogle, David, et al.: Doctoral studies in Europe: excellence in researcher training. League of European Research Universities (2007), (Accessed: August 2016).
2. European Commission: Europe 2020 – A European Strategy for smart, sustainable and inclusive growth. European Commission, COM (3.3. 2010) (2010).
3. European Commission: Principles for Innovative Doctoral Training, Brussels (2011): http://ec.europa.eu/euraxess/pdf/research_policies/Principles_for_Innovative_Doctoral_Training.pdf, (Accessed: October 2016)
4. European Science Foundation 2010 «Research Careers in Europe Landscape and Horizons», http://www.esf.org/fileadmin/links/CEO/ResearchCareers_60p%20A4_13Jan.pdf

СПЕЦИФІКА ЕСТЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ СУЧАСНОГО ВЧИТЕЛЯ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА

Лю Цзянь

Університет Ушинського, Україна

Естетична освіта посідає особливе місце в структурі освіти, організованій на гуманістичних засадах; вона є головним вектором розвитку гуманістичної освітньої парадигми, оскільки мистецтво усвідомлюється як скарбниця найвищих досягнень людства. Естетична освіта є системою образно представлених духовних цінностей, яка, засвоюючись особистістю, оберігає особистість від негативного впливу масової культури, агресивної реклами, засобів масової інформації, що поширюють ідеї насильства, жорстокості, бездуховності.

Аналіз нормативних документів щодо напрямку підготовки студентів за спеціальністю «образотворче мистецтво» свідчить, що за результатами професійної підготовки у студентів має бути: сформований науковий світогляд, національна самосвідомість як відображення цілей, потреб, інтересів морально-естетичних орієнтацій особистості; усвідомлення соціальної ролі педагогічної діяльності, виявлення громадянської та соціальної активності; стійкі пізнавальні інтереси, прагнення до постійного самовдосконалення і духовного збагачення; педагогічна спостережливність, уява, тактовність, незалежність мислення у поєднанні з повагою до суджень інших людей; володіння такими якостями як толерантність, доброзичливість, наявність почуття власної гідності, самоповаги, скромності, вимогливості до себе й до інших; знання досягнень української національної та світової культури; фахові знання, уміння та навички.

Випускники мистецько-педагогічного профілю повинні вміти: вирішувати педагогічні навчально-виховні, художньо-творчі завдання з урахуванням вікових та індивідуальних особливостей учнів, здійснювати наукові дослідження, впроваджувати їх у практику, узагальнювати та оформляти наукові результати, користуватись сучасними науковими технологіями обробки інформації, аналізувати узагальнювати і використовувати у своїй роботі передовий педагогічний досвід у царині естетичного виховання школярів, критично оцінювати результати власної педагогічної діяльності, творчо підходити і впроваджувати нові освітні навчально-виховні технології.

За результатами професійно-естетичної підготовки у вищому навчальному закладі у майбутніх учителів образотворчого мистецтва має бути сформована естетична культура.

Основу загальної естетичної культури студента (за М. Нечепоренко) складає інтегрована єдність емоційно-почуттєвого, інтелектуально-інформаційного, світоглядного та діяльнісного елементів. Взаємопроникнення всіх складників у індивідуально-особистісну сутність окремого студента втілюється в його свідомість, мотиви діяльності, впливає на вибір поведінки. Загальна естетична культура студента розглядається як така його характеристика, що виявляється у системі естетичних (і художніх) знань, що входять у певний взаємозв'язок та формують такий стан особи, коли вона яскраво усвідомлює своє високе призначення для створення прекрасного, що втілюється у її бажанні й готовності до доброзичливої поведінки, суспільної праці та вибору способу життєдіяльності за законами краси [1].

Відтак, опанування загальною естетичною культурою допомагає майбутнім учителям образотворчого мистецтва усвідомити сенс краси, і тоді відчуття прекрасного стає стимулом пошуку самовдосконалення у професійно-художній діяльності й гармонії в міжособистісних стосунках з учнями, злагоди з довкіллям.

Література

1. Нечепоренко М. В. Формування естетичної культури студентів класичних університетів: дис... канд. пед. наук : 13.00.04 / Максим Васильович Нечепоренко. – Харків, 2005. – 178 с.

СПЕЦИФІКА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛІВ СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН У ШКОЛІ

Цуркан М. С.

Університет Ушинського, Україна

Специфіка професійної діяльності вчителя суспільно-гуманітарних дисциплін (Історії, Української мови та літератури, Іноземної мови тощо) визначається складністю феноменології самого гуманітарного знання, яке, на відміну від природничого, увиразнює ціннісно-смыслову, світоглядну, тобто, насамперед, суб'єктну площину формування особистості самого вчителя.

Особливості професійної діяльності вчителя гуманітарного профілю вимагають спеціального підходу до набуття майбутніми учителями професійної компетентності, оскільки інтегративним є як предмет викладання (гуманітарні дисципліни), так і суб'єкт-суб'єктний педагогічний простір, який створює педагог.

Ураховуючи професійне спрямування, майбутній учитель гуманітарного профілю має володіти знаннями основних педагогічних дисциплін; мати фундаментальні філологічні знання; володіти концепціями гуманітарних і суспільних наук та використовувати їх методи у різних галузях викладацької і науково-дослідницької діяльності. Адже саме вчитель гуманітарного профілю формує з учня людину, яка здатна усвідомити свою персональну відповідальність за те, що відбувається в її найближчому оточенні і країні. Наявність гуманітарного компоненту в освіті та в суспільстві загалом відкриває можливості реалізації особистості в соціумі. Реалізація підростаючим поколінням власних потенційних можливостей зумовлює потребу в підготовці високопрофесійних